

KLØBUK

Klobuk še je tu, da lahko se privzdigne,
ko na ulici sreča se z damo,
očaran morda diskretno zazrt
v panoramo mičnosti bluže nad ramo.

Nadvse sramežljivo, če kje, klobučar
izvesek nad vhodom pridviga,
kot da vrata bizaren vratar
v čas gospoda Fig-figa odpira.

Klobuk pa – gospod in naličje z veljavo –
vladarjem nekoč dotikalo neba,
le stežka pokrije glavo brezglavo
in mag še pričara mu jokerja z dna.

V historiji zmeraj nadstrešek za pamet,
ne le klafeta, ki hlini se v žamet,
bolj misel globoka, ki gre na sprehod,
s tromostovjem na plečih zamišljen gospod.

Tu in tam tudi motnja v času,
klobuk, ki izgublja naglavno vsebino –
kot pesem bi se v posmeh Parnasu
povzpela na obcestno bankino.

Salut! – se privzdigne in odpotuje
z vozom in konjem kot pravi Cigan.
In samega sebe na novo obuje
za robom obzorja klobukov in sanj.

ŠKORNJI

Škornji so siti vojnega blata,
umazani od peta do kolen.
Strjena kri kot črna zaplata
vonja po grobem usnju bremen.

Osorni, škornji brez fantazije,
tam na ukaz, kot želi škorenjsvet,
dovolj jim je škornjanja v ritmu stihije
od grobe podloge do škornjastih pet.

Škornji hočejo biti uporni,
sezuti si breme smradu in težav,
odbleskniti v soncu sen iluzorni –
par škornjev, ki ni nikogar teptal.

Zgolj bil, se sprehajal, jezdil litvanca,
zataknen v lahnem diru stremen,
nikoli poslušal glasu ordonanca
in zbadal z ostrogami jezen, jeklen.

Stopal tako, kot čez bele lokvanje
bosih nog stopal v snu bi otrok,
in nikdar ne bi korakal čez sanje
utrujenih upanj, bežečih brez nog.

Škornji bi skratka loščilo za srečo,
ki zdrgne v pozabo oškornje pekla,
obuti na novo, s podobo bleščečo,
si biti za rabo, kot se škornjem poda.

Nikoli več okovano osorni,
le škornji, ki s sabo gredo v korak.
In kdaj, od rabe že skoraj prozorni,
spokojno stopiti se v višnjevi zrak.

HIŠA

Hiša je komaj še sebi podobna.
V oknih tišči jo plastičen les,
poka po šivih, tako je sodobna,
vsa prenovljena kar malo čez les.

Izgubila je pol svoje podobe –
malce okrušene, če potrka na les – ,
od novo pridobljene puščobe
bi rada zašla za okni zaves.

Kot duh izpuhtel je duh secesije,
v gubah njenih prostorov nabran,
kolorit pretanjene tapiserije
v mislih nenehno seli se drugam.

V nekdanjem salonu zdaj druga glasba
mršči strune klavirju, ki tih in teman
se čudi podobi novega blišča
hišne metamorfoze v moro iz sanj.

In Mani ne zmorejo dihati v hiši,
ki so jo stlačili v modni korzet,
preteklost zgrizljali kot miši,
kot pravkar šele začel bi se svet.

Še živa, se zdi sama sebi pokojna –
nič kriva, vsa ob hišni značaj –
zato do temeljev nespokojna
straši z duhovi stoletja nazaj.